

РЕШЕНИЕ

№ 1235

гр. София, 27.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 41 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА

при участието на секретаря Д. К. Д.
като разгледа докладваното от МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА Гражданско дело № 20211110146351 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на [фирма-И], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управлението в [населено място], [улица] и съдебен адрес [населено място], [улица], [адрес], с която срещу [фирма-О], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [жк], [улица] и съдебен адрес [населено място], [улица], са предявени обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл.422 ГПК, вр.чл. 372 ТЗ, вр.чл.86, ал.1 ЗЗД за сумата от 72 лева, представляваща непогасено задължение по фактура № 0000013954/11.06.2020 г. за цена на услуга за репатриране на автомобил с рег. № [рег. номер на МПС] с включен ДДС, ведно със законна лихва от 22.04.2021 г. до изплащане на вземането, и лихва за забава в размер на сумата от 6 лева за периода от 27.06.2020 г. до 22.04.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 28.04.2021 г. по ч.гр.д. № 23002/2021 г. по описа на СРС, I ГО, 41 състав.

Ищецът извежда субективно предявените си съдебни права при твърдения, че е специализиран в извършване на авторемонтни, автотенекеджийски и автобояджийски услуги. Твърди, че през месец 06.2020 г. ответникът му възложил репатриране на автомобил с рег.№ [рег. номер на МПС]. Твърди, че е изправна страна по договора за транспортна услуга, доколкото е извършил репатрирането, но [фирма-О] не заплатило дължимата за това цена в размер на 72 лева с ДДС, за което е била издадена фактура № 0000013954/11.06.2020г., чийто оригинал е бил предоставен на представител на ответника в деня на предаване на автомобила. Сочи, че плащане не е било извършено на падежа 26.06.2020 г. или впоследствие, макар услугата да е била приета без възражения. Допълва, че ответникът е останал задължен за лихва за забава в размер на 6 лева, начислена за периода от 27.06.2020 г. до 22.04.2021 г. Моли за уважаване на предявените искове и претендира присъждане на разноски.

В срока по чл.131 ГПК ответникът оспорва исковете като неоснователни. Оспорва наличието на валидна облигационна връзка между страните, както и предоставяне на твърдяната услуга по репатриране от страна на ищеца. Възражава, че представената по делото фактура не е подписана от представляващия дружеството или упълномощен служител, същата не е осчетоводена в счетоводството на ответника, както и че липсват

доказателства за соченото от ищеца приемане на извършената дейност по репатриране от страна на ответника. Поради неоснователност на главната претенция намира за неоснователна и акцесорната претенция за лихва за забава. Допълва, че липсва уговорка трети лица да имат право да получават услуги от името и за сметка на [фирма-О].

Софийски районен съд, след съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становищата на страните по спорните правнорелевантни факти, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, че като търговци, са се намирали в трайни търговски взаимоотношения до 2020 г., както и че на 12.07.2013 г. помежду им е бил подписан договор за сервизно обслужване с възложител ответникът и изпълнител ищецът с предмет извършване на сервизно техническо обслужване, технически прегледи, поддръжка и ремонт на автомобили, собственост на възложителя срещу заплащане. Съгласно клаузите на договора автомобилите, чието обслужване и поддръжка ще бъде извършвано по силата на същия, са описани в приложение №1 към същия, което не е представено в производството. В чл. 4 от договора е предвидено във всички случаи при приемане на автомобил за ремонт да се изготвя поръчка по образец /Приложение № 2 към договора/ в два екземпляра, която да се подписва от представители и на двете страни. Приложение № 2 също не е представено по делото. Предвидено е с клаузата на чл. 6, ал. 1, че срокът на договора е 1 година, като с Анекс действието му може да бъде продължавано. В чл. 9 от договора е предвидено задължение за изпълнителя да издава данъчна фактура в срок до 5-то число на месеца, следващ месеца на извършеното сервизно обслужване, като към всяка фактура се прилага съответната утвърдена от страните поръчка за всеки конкретен автомобил. Видно е, а и това не е спорно между страните, че договорът е подписан за възложителя от П. М., а за изпълнителя от Й. П..

Като писмено доказателство по делото е приета процесната фактура № 0000013954 от 11.06.2020 г., с получател [фирма-О], относно услуга „репатриране на автомобил“, със стойност за плащане 72,00 лева с ДДС. Видно е от документа, че в същия на ръка и извън полето „наименование на стоката/услугата“, „1. Репатриране на автомобил“ собственоръчно е изписано следното: „[рег. номер на МПС] и е положен подпис. Фактурата е съставена от Д. Н. П. и е подписана, както за доставчика на услугата, така и за получателя. От страна на ответника е направено изрично оспорване фактурата да е била подписана от управителя на дружеството или друго натоварено с представителна власт да извършва такива действия лице.

Представена с исковата молба и приета по делото е хронологична аналитична ведомост за периода 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г. относно клиентите на ищеца [фирма-И], на стр. 22 от която ищецът е отразил съставянето на процесната фактура с получател ответника и наименование на услугата „репатриране“.

Приети също са уведомление за приемане на постъпили от ищеца данни от справка-декларация по ДДС, дневника за продажби за данъчен период м. май и м. юни 2020 г., представени в обобщен вид.

Представени по делото и приети като доказателства са разпечатки на ел.кореспонденция и по-конкретно изпратени от ищеца до ответника ел.писма, с които последният е поканен да заплати сумите по фактури за извършени ремонти на обща стойност 2355 лева.

По искане на ищеца по реда на чл. 190 ГПК ответникът е представил и са приети като писмени доказателства по делото дневниците за покупки на [фирма-О] за периода м.юни 2020 г. до м.юни 2021 г., както и справките-декларации по ЗДДС за посочения период. Не е установено от същите, а и ищецът не е ангажирал допълнителни доказателства в тази насока, ответникът да е осчетоводил процесната фактура и да е

ползвал данъчен кредит във връзка със същата.

Страните в производството не спорят, че във връзка с твърдяната извършена от ищеца услуга – репатриране на автомобил, не е бил подписан приемо-предавателен протокол.

Не е спорно също така, че процесната фактура е била осчетоводена само от ищеца.

В хода на производството пред първоинстанционния съд са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетелите М. А. Т., Й. С. П. и С. Й. Д., последните двама разпитани по делегация пред РС – [населено място].

От депозираните свидетелски показания на свидетеля **М. Т.** /служител при ответника от 2016 г. насетне/, се установява, че същият отговаря за логичната дейност на дружеството, в т.ч. и за автомобилите – за изправността и ремонта им. Посочва, че при възникване на проблем с някой от автомобилите, служител му се обаждат и му съобщава за проблема, след което свидетелят го насочва към конкретен сервиз в съответния град, в който се намира автомобилът. На свидетеля е известно, че двете дружества са се намирали в търговски отношения в периода от 2016 г. до 2020 г. /или 2021 г./, като ответното дружество е ползвало услугите на ищеца като „Пътна помощ“ и като автосервиз. Сочи, че установената практика е била фактура за плащане да се придвижва към ответника, след като бъде изпратена от сервиза на ищеца с придружаващи я документи, доказващи извършването на ремонт - приемо-предавателен протокол, от който да е видно кога е приет автомобилът, кога е освободен, както и какви ремонти са извършени по него. При ползване на услугата „Пътна помощ“, съгласно показанията на свидетеля, се процедира по същия начин, като приемо-предавателен протокол се съставял след извършването на услугата. Фактурата за репатрирането следвало да бъде изпратена заедно с такъв протокол към ответника за плащане. От показанията на свидетеля става ясно, че към 2020 г. ответникът е притежавал автомобил с рег. № [рег. номер на МПС], който е извършвал инкасова дейност. Не си спомня за репатрирането на този автомобил да е получавал обаждане през м.юни 2020 г. Съгласно показанията задължението за изготвяне на приемо-предавателен протокол е на изпълнителя, като протоколът се подписвал от служител на ответното дружество, който бил на място при извършване на репатрирането, доколкото още към момента на ангажиране на услугата е било ясно къде ще бъде откаран автомобилът, а служител на ответника придружавал същия при репатрирането му.

При предявяване на свидетеля на фактура № 0000013954/11.06.2020г., в съдебното заседание на 14.07.2022 г. същият посочва, че е виждал тази фактура, но плащане по същата е било отказано, тъй като върху нея са били положени два различни подписа за служители на ответника – един за получил фактурата и друг под номера на автомобила, каквато практика относно подписване на фактурите по този начин не е имало установена. Свидетелят излага, че е търсил приемо-предавателен протокол по конкретната фактура, но такъв не бил открит.

Свидетелят **Й. П.** /съпруг на управителя на [фирма-И]/, работил към 2020 г. при ищеца на длъжност „началник Работилница“, е заявил пред съда, че не знае с точност дали към 2020 г. между страните е съществувал договор. Споделил е, че когато той е бил управител на дружеството, между страните е имало сключен договор за поддръжка на автомобилите на ответника. Относно стереотипа на работа при възлагане от страна на ответника конкретен автомобил да бъде репатриран, свидетелят сочи, че лицето за контакт е било М. Т.. Той се обаждал по телефона на свидетеля, съобщавал му къде се намира закъсалият автомобил, при което колата се прибирала от ищеца и се уведомявал служителът на ответника какво следва да се отремонтира по нея. Когато автомобилът е готов, същият се вземал от представител на ответника. Автомобилите, които не подлежали на ремонт, стояли на склад при свидетеля. Свидетелят изразява предположение, че въпросният автомобил, за който си спомня, че е Рено Мастър, може

да е бил някой от тези, които стояли на склад, защото след като минал период от време, изпратили автовоз, който събрал останките от тези автомобили и ги извозили за [населено място]. Излага, че не си спомня дали въпросният автомобил е бил ремонтиран, а изразява предположение, че е възможно просто така да са го взели и да са им го предали. Заявява, че за този автомобил услугата не е заплатена.

На поставени от ответника въпроси свидетелят е отговорил, че се касаело за автомобил „Рено Мастер“, микробус, като репатрирането на същия е било възложено устно от служителя на ответника М. Т.. Репатрирането съгласно показанията е било от района на [улица] до базата на ищцовото дружество – т.е. градски курс. Свидетелят заявява, че със сигурност е присъствал на репатрирането, както и един шофьор. Не си спомня кой е получил автомобила за ответника. Не си спомня дали е бил ремонтиран автомобилът, кога и на кого автомобилът е бил предаден. Изразява предположение, че този, който е дошъл за автомобила на ответника, той е взел фактурата, като не са били съставяни и предавани други документи. Не си спомня дали автомобилът е бил приет. Според свидетеля не е имало практика да се съставя приемо-предавателен протокол при получаване на репатриран автомобил от ответника. Изразява предположение, че може и да не е имало представител на ответника, който да подпише такъв протокол.

Свидетелката С. Д. /дъщеря на управителя на [фирма-И], работила на длъжност „фактурист“ при ищеца към м.юни 2020 г./ в показанията си излага, че между страните е имало сключен договор, чиято продължителност е била една година, като в случай че никоя от страните не прекрати договора, той се продължавал с още една година. По отношение на услугата репатриране на автомобили посочва, че възлагането от страна на ответника е ставало по телефона, като в повечето случаи се извършвал и ремонт, след което автомобилът се предавал, като се издавали фактури за ремонт и за репатриране поотделно. Свидетелят е заявила, че ѝ е известно, че през м.юни 2020 г. е била издадена от ищеца фактура за репатриране на автомобил в рамките на [населено място]. Относно обстоятелството на кого е бил предаден автомобилът след репатриране, свидетелката не посочва конкретен служител. Няма спомен дали автомобилът е бил само репатриран или и ремонтиран, няма спомен за конкретното ППС, както и на кой точно служител на ответника е била предадена фактурата. По повод документите, които се издават при репатриране на автомобил, св. Д. сочи, че се издавала само фактура /не и приемо-предавателен протокол/, като в конкретния случай такава била пратена на ответника по имейл. Свидетелката посочва, че услугата по репатриране не е била платена и щом била налице разписана фактура и автомобилът не бил в базата на ищеца, това означавало, че такава все пак била издадена.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

За уважаване на така предявените иски ищецът следва да установи в производството при условията на пълно и главно доказване следните обстоятелства: че между страните е възникнало валидно облигационно правоотношение по неформален договор за превоз /репатриране/ на автомобил с рег.№ [рег. номер на МПС], по който е изправна страна, доколкото е извършил възложеното репатриране до уговореното място, че стойността на извършения превоз възлиза на претендираната сума, че ответникът е приел превозения автомобил, настъпване на изискуемост на вземането. В тежест на ответника е да установи надлежно изпълнение или наличието на обстоятелства, изключващи отговорността му.

Съдът след анализ на формираната в хода на съдебното дирене доказателствена съвкупност приема, че ищецът не е установил в производството да е извършил конкретното репатриране на автомобила в изпълнение на задължение по възникнало облигационно правоотношение по договор за превоз, за което да му се дължи сумата по издадената фактура.

Представеният в производството договор, подписан между страните през 2013 г., не касае процесния спор, доколкото в чл. 6 от същия е посочено, че срокът му е една

година, като може да бъде продължен по взаимно съгласие на страните, отразено в анекс към договора. По делото не са представени доказателства за подобни съглашения, с оглед което и съдът приема, че договорът не е обвързвал страните към 2020 г. Не е налице пречка в случай че това бъде установено по делото, да се приеме, че страните са били обвързани по силата на друг договор, а не на този.

Не се установява обаче такъв неформален договор за извършване на превозната услуга репатриране на автомобил с рег.№ [рег. номер на МПС] да е бил сключен. Представената по делото фактура и останалите писмени доказателства не обосновават извод за наличието на договор между страните, по който ищецът да е изпълнил своите задължения.

Получаването на фактурата и подписването ѝ от служител на ответника изрично е оспорено в производството, а ищецът не е установил по делото същата да е била приета от ответника. От показанията на св. Т. е установено, че е виждал фактурата, но установено е също така, че е отказано плащане с аргумент, че услугата не е била извършена. Изпратената от ищеца до ответника ел. кореспонденция свидетелства за изпратени покани за плащане стойността на фактури за извършени ремонти /не и за репатриране/, като общата стойност на същите е посочена в размер на сумата от 2355 лева. Обсъжданите документи не съдържат изявления на ответника, които могат да бъдат разглеждани като извънсъдебно признание на страната, че е възложила извършването на превоз на автомобил, че услугата е била извършена от ищеца и е била приета от ответника.

На следващо място, представените счетоводни документи не обосновават извод в обратна насока. Обстоятелството, че ищецът е издал и осчетоводил процесната фактура не доказва наличието на договор между страните и изпълнение по същия от страна на ищеца. В производството не се твърди и не се установява ответникът да е осчетоводил фактурата, в който случай това действие би се разглеждало като признание, че превозът е бил извършен.

В константната си практика ВКС приема, че „отразяването на фактурата в счетоводните регистри на двете страни, вписването □ в дневниците за покупко-продажби и в справките-декларации по ЗДДС, както и ползването на данъчен кредит по сделката от задължената страна, съставляват признание за възникването и за размера на задълженията, за които е съставена фактурата.“ / в този см. Решение № 103 от 11.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 2334/2013 г., II т. о., ТК, Решение № 46 от 6.04.2017 г. на ВКС по гр. д. № 60140/2016 г., I г. о., ГК/. Обстоятелството, че в показанията на свидетеля Т., се съдържат твърдения, че е виждал процесната фактура, върху която били положени различни подписи, като с оглед липсата на приемо-предавателен протокол, съставен между страните е било отказано заплащането на сумата по същата, не са в противоречие с извода, че не е установено между страните да е възникнало валидно договорно правоотношение с предмет, описан в исковата молба.

По отношение на събраните в хода на производството гласни доказателства съдът намира за необходимо да посочи, че от съдържанието им не се установяват предпоставките за основателност на предявения иск, като съображенията за това са следните:

От показанията на свидетеля Т. се установява, че при извършването на услуги от страна на ответника, освен фактура, е следвало да се състави и подпише между страните приемо-предавателен протокол за извършения превоз. Същевременно, в свидетелските показания на другите двама разпитани свидетели се съдържат изявления в противоположен смисъл – според св. П., при репатриране се издава само фактура, а при предаване на автомобила е възможно да няма присъстващ представител на ответника, което би се явило причина протокол да не бъде подписан; св. Д. посочва, че при репатриране се издавала само фактура, както и че спрямо ответното дружество не са били издавани никакви протоколи, като същевременно поддържа, че не помни относно конкретния автомобил дали е налице издаден протокол за ремонт, дали

същият е бил ремонтиран.

Преценявайки с повишено внимание по реда на чл. 172 ГПК свидетелските показания на разпитаните по искане на ищеца пред РС – [населено място] свидетели П. и Д., съдът приема, че не следва да кредитира същите. Свидетелите безспорно попадат в очертания от посочената законова разпоредба кръг на лица, които могат да се явяват заинтересовани от изхода на спора. Само по себе си последното не е основание съдът да не се довери на показанията им. Впечатление обаче прави, че свидетелите с категоричност са заявили, че конкретната услуга по репатриране е била извършена през м.юни 2020 г., като автомобил на ответника е бил превозен в рамките на [населено място]. Спомнят си конкретния маршрут – от [улица] до базата на ищеца, както и че сумата по издадената във връзка с този превоз фактура не е била заплатена. Не си спомнят обаче нищо повече във връзка с извършения превоз – бил ли е ремонтиран този автомобил /освен да е бил репатриран/, кое лице го е предало за репатриране, кое лице го е получило за ответника и кога, кое лице е подписало и получило процесната фактура. Следва да се обърне внимание и на обстоятелството, че свидетелят П. си спомня възлагането и извършването на конкретния превоз в т.ч. приблизително време, маршрут, марка и модел на автомобила, но не си спомня каква е причината автомобилът да бъде репатриран – каква е била повредата, ремонтиран ли е същият и ако не е, каква е причината тогава да се закара в сервизната база на ищеца, оставен ли е бил на склад, няма спомени кога и от кое лице е бил получен. Спомня си обаче, че репатрирането на този автомобил конкретно не е било заплатено. Аналогични съображения следва да бъдат изложени и по отношение на показанията на свидетеля Д., дъщеря на управителя на ищеца, заемала длъжността „фактурист“. Този свидетел си спомня същите обстоятелства, изнесени в показанията на свидетеля П. – че превозът е бил в рамките на града и конкретния маршрут, по който е извършен. Не си спомня обаче дали автомобилът е бил отремонтиран, кога и от кое лице е получен за ответника.

Във връзка с противоречивите показания на двете групи свидетели следва да се обърне внимание на показанията на свидетеля П., който е посочил, че при репатриране се издава единствено фактура, не и приемо-предавателен протокол, а същевременно излага довод, че причина за неподписването на протокол би могло да е обстоятелството, че при предаване на автомобила можело да няма присъстващ представител на ответника, който да се разпише. С други думи показанията на този свидетел не са ясни и последователни, доколкото последният е поддържал, че не се съставят приемо-предавателни протоколи при връщане на автомобил при репатриране, а същевременно е посочил, че причина за това може да е било отсъствие на представител на ответника. Отделно от това, нелогично е посоченото от свидетеля „да няма присъстващ представител на ответника“, тъй като в този случай е необяснимо как се случва предаването на автомобила и на кого, предвид че и двамата свидетели поддържат, че автомобилът е бил получен от служител на ответника, но не могат да си спомнят кога е извършено предаването и кой е бил този служител.

Анализирайки показанията на свидетелите П. и Д., членове на семейството на управителя на ищеца, съдът констатира съществен дисонанс по отношение на конкретните обстоятелства, които тези свидетели помнят във връзка с процесната фактура, и всички други обстоятелства, които са заявили, че не си спомнят. По изложените съображения техните показания съдът не може да оцени като логични, последователни и ясни. Свидетелските им показания също така не се подкрепят от други доказателства по делото, които да установяват възлагане от страна на ответника извършването на конкретния превоз и приемането на работата.

Не на последно място и съобразно разпоредбата на чл. 178, ал. 2 ГПК при съвкупен анализ на събраните по делото доказателства, съдът цени и вида на процесната фактура и начина на вписване на номера на автомобила в документа – собственоръчно извън полето за извършената услуга с полагане на подпис от

неизвестно за спора лице.

В аспекта на гореизложеното съдът приема, че по делото не е установено по безспорен начин, че между страните е било постигнато съгласие относно извършването на процесния превоз, както и неговото извършване, във връзка с което ищецът твърди, че е издал процесната фактура. Ето защо и предявеният главен иск, като недоказан, следва да бъде отхвърлен.

Относно иска по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Предвид това, че основателността на акцесорния иск за лихва е обусловена от основателността на главния иск, претенцията за лихва за забава в размер на сумата от 6 лева за периода от 27.06.2020 г. до 22.04.2021 г., също следва да се отхвърли като неоснователна.

Относно разноските:

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК на ответника следва да бъдат присъдени разноски за настоящото производство в размер на сумата от 360 лева с ДДС за адвокатско възнаграждение, който размер е минималният такъв съгласно действащата към устните състезания редакция на чл. 7, ал. 2, т. 1 НМРАВ.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от [фирма-И], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] против [фирма-О], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [улица] искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 372 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване на установено, че [фирма-О] дължи на [фирма-И] сумата от **72,00 лева с ДДС**, представляваща задължение по фактура № 0000013954/11.06.2020 г. за цена на услуга репатриране на автомобил с рег. № [рег. номер на МПС], както и сумата от **6,00 лева**, представляваща лихва за забава за периода от 27.06.2020 г. до 22.04.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 28.04.2021 г. по ч.гр.д. № 23002/2021 г. по описа на СРС, I ГО, 41 състав.

ОСЪЖДА [фирма-И], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на [фирма-О], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [улица] сумата в размер на **360,00 лева с ДДС**, представляваща направените в производството разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчване на препис на страните пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____